

piva tam uvedené, jest reálním břemenem, zavazujícím dočasného vlastníka zatížené nemovitosti k plnění těchto ročních dávek, neboť podle zjištění nižších soudů svolil tehdejší nabyvatel výslovně k tomu, by závazek byl vložen jako reální břemeno, Na povaze závazku nebylo nic změněno tím, že původní kupitel nemovitosti jej převzal na srážku 1.150 zl. r. m. z kupní ceny, ani, že p r o t i znění listiny žádal o zápis zástavního práva pro tento závazek až do nejvyšší částky 1.150 zl. r. m. Bezvýznamnou jest okolnost, že v dražebním řízení v roce 1907 podle dražebních podmínek převzal vydražitel nemovitosti závazek, o který jde, tak jak jest zapsán v hlavní knize, tedy do výše 1.150 zl. beze srážky z kupní ceny, neboť tím zůstala práva oprávněného nedotčena. Ustanovení §u 1500 obč. zák. nemůže se žalovaná dovolávat, poněvadž bylo její povinností, nahlédnouti nejen do knihy hlavní, nýbrž též do sbírky listin a neučinila-li tak, jde toto opomenutí na její vrub. Podle toho jest žalobce oprávněn, požadovati na žalované jako vlastníci zavázané nemovitosti, zadrželé dávky bez omezení, pokud nejsou promlčeny, což však zde nepřichází v úvahu.

Čís. 6886.

V usnesení o přikázání zabavené pohledávky k vybrání nelze uložit poddlužníku její zaplacení vymáhajícímu věřiteli; stalo-li se přece tak, jest poddlužník oprávněn stěžovati si proti příkazu tomu.

(Rozh. ze dne 9. března 1927, R II 75/27.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byla zabavená pohledávka přikázána k vybrání a poddlužníku uloženo, by vydal zabavenou pohledávku vymáhajícímu věřiteli, stěžoval si poddlužník. R e k u r s n í s o u d vyhověl rekursu potud, že vymítíl z napadeného usnesení ustanovení, že se poddlužníku přikazuje, by vydal vymáhající straně zabavenou pohledávku. D ů v o d y: Rekurs poddlužníka proti usnesení povolujícímu přikázání k vybrání, je sice zásadně vyloučen, zejména v tomto případě, kdy exekuce zajišťovací v této exekuční věci povolená pro nepodání rekursu se stala právoplatnou, a bylo proto rekurs, pokud žádá, by návrh na povolení přikázání k vybrání byl zamítnut, uznán neodůvodněným. Protože však rekurent brojí také proti tomu, že mu bylo protizákonně uloženo, by zabavenou pohledávku vyplatil poddlužníku,, bylo rekursu v tomto směru vyhověno, protože příkaz takový není předmětem usnesení na přikázání k vybrání podle §u 308 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Usnesením prvního soudu, pokud jím bylo poddlužníku uloženo, by zabavenou a k vybrání přikázanou pohledávku vymáhající věřitelce k rukoum jejího zástupce vydal, bylo poddlužníku uloženo něco, co mu podle §§ 294 a 303 a násl. ex. ř. při přikázání zabavené pohledávky

uložiti nelze. Není-li zde exekučního titulu znějícího na zaplacení pohledávky, bude teprve na vymáhajícím věřiteli, by příkázanou mu pohledávku k vybrání si po případě sporem vymohl (§ 308 ex. ř.). Příkázati v usnesení o příkázání pohledávky k vybrání již její zaplacení znamenalo by bez rozsudku uložiti poddlužníku povinnost, které snad nemá, a znamenalo by připravití ho o obrany, které mu snad proti pohledávce příslušejí. Proto právem si poddlužník do dotýčného příkazu stěžoval a právem rekursní soud poukaz ten na rekurs poddlužníkův zrušil. Upírati poddlužníku právo k rekursu do onoho příkazu nelze, neboť nejde o příkaz spadající do rámce záповědi placení pohledávky nebo do rámce jejího příkázání, nýbrž o příkaz sem nepatřící, a poddlužník, jsa dotýčným příkazem ve svých zájmech dotčen, byl oprávněn si do něho stěžovati. To, že bylo poddlužníku uloženo vydati pohledávku do rukou právního zástupce vymáhající věřitelky, nebylo důvodem rekursnímu soudu pro zrušení uvedeného příkazu a dotýčné vývody dovolacího rekursu jsou tudíž beze všeho podkladu.

Čís. 6887.

I vládní komisař i městská rada Znojemská byli oprávněni naříditi, že jazyková zkouška jest bezpodmínečným předpokladem pro časový postup. Tento předpoklad nebyl dotčen pozdějším výnosem městské rady, v němž byl pouze stanoven den postupu pro určitého zaměstnance, aniž byla připojena nějaká další podmínka.

(Rozh. ze dne 9. března 1927, Rv II 531/26.)

Manžel žalobkyně František N. byl montérem v městské elektrárně znojemské, byl zařazen do 10. platové stupnice a měl dnem 1. července 1922 postoupiti do 11. platové stupnice. Po úmrtí Františka N-a dne 28. července 1923 zažádala žalobkyně dne 16. října 1923 a úpravu zaopatřovacích požitků, avšak výměrem městské rady Znojemské ze dne 22. listopadu 1923 bylo jí sděleno, že dodatečný postup jejího manžela nemůže býti proveden, poněvadž nesložil předepsané jazykové zkoušky. Rekursu žalobkyně městská rada Znojemská dle výměru ze dne 25. ledna 1924 nevyhověla a také zemský výbor moravský zamítl odvolání proti tomu podané, poněvadž záležitost patří na pořad práva. V žalobě, již se žalobkyně domáhala na městské obci Znojmu zaplacení rozdílu v zaopatřovacích požitcích 10. a 11. platové stupnice za dobu od 1. července 1922 do 31. prosince 1925, tvrdila žalobkyně, že manžel její ještě za svého života zažádal o časový postup do 11. platové stupnice s platností od 1. července 1922, byl však odmítnut, nebyl sice úplně mocen státního jazyka, nebyla mu však dána městskou radou lhůta ke složení jazykové zkoušky, nebyl ke zkoušce té ani vyzván, zemřel pak dne 28. července 1923 ještě v aktivní službě. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: František N. byl usnesením městské rady Znojemské dne 7. dubna 1914 zařazen jako definitivní